

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

3:dje årg.

Den 13 April 1902

N:o 28

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Konsul N. Persson* (med 1 porträtt). *Danska bilder för dagen* (med 4 illustrationer). *Corrida de Toros* (med 2 illustr.) *Professor Nansens nya villa »Polhöiden»* (med 2 illustr.) *Prins Carl med prinsessorna Margaretha och Märtha* (med 1 ill.) *Jaktutställningen i Stockholm* (med 6 illustr.) *Ryska sågfil re* (med 2 illustr.) *Doktor Jameson* (med 1 porträtt). *En berömda Freiburgare. II. Heinrich Hans-Jakob* (med 1 porträtt). *De finska skugarbröderna »M. M.» i Stockholm* (med 2 illustrationer). *Veckans porträttgalleri* (med 24 porträtt). HVAR 8 DAGS novellblad VIII: *Ett passande parti*. Öfversättning för HVAR 8 DAG.

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

Foto. Dahlquist, Helsingborg.

Konsul N. PERSSON.

Nästan aldrig faller talet på Helsingborg utan att några berömmade ord yttras om dess natursköna läge och snabba utveckling. Att båda dessa omöden äro riktiga erkännes ock af en hvar, som något närmare lärt känna det lifaktiga samhället vid Sundets strand. Hvad nu den förstnämnda förtjänsten beträffar, så är ju den i främsta rummet en oförskyld gåfva af en gifmild natur; däremot har man all rätt att söka en mera personlig anledning till den materiella blomstring, som under de senaste decennierna utmärkt Helsingborg.

Det är klart, att denna ej är en mans verk utan summan af mångas arbete och företagsamhet. Men å andra sidan faller det sig naturligt, att bakom densamma söka någon viss person, som genom sitt initiativ och exemplets makt gifvit väckelse och ledning åt den allmänna företagsamheten inom samhället. Och när man då — för att tala med Heine — nämmer de bästa namnen, nämnes äfven konsul N. Perssons. Inom Helsingborgs industriella och merkantila värld liksom i dess kommunala och offentliga lif intager han nämligen en framstående plats samt äras och aktas af alla som en af stadens mest representativa personligheter.

Konsul Persson är född den 20 januari 1836 och härstammar från en i Helsingborgstrakten välkänd skånsk bondesläkt. Efter avslutade skolstudier kom han i sin morbroders, numera aflidne konsul Hallbergs affär i Helsingborg, där han kvarstannade nio år tills han 1860 etablerade sig som egen köpman i samma stad. Det var härunder han fick blicken öppen för en industri, som ditills varit så godt som obekant i Sverige och hvars alster man för dyrt pris förskaffade sig från utländska fabriker. Hr P:s affär omfattade till stor del import af artificiella gödningsämnen och han hade härvid godt tillfälle att konstatera, hurusom stora summor gingo till utlandet för en vara, som med all sannolikhet kunde tillverkas lika bra inom landet. Stödd på den erfarenhet han redan vunnit, och ledd af sin framsynta köpmannablick, anlade hr P. i början af 1870-talet på en för ändamålet inköpt tomt vid Helsingborgs järnvägsstation en guano-fabrik, hvilken efter några år ökades med ännu ett etablissement, svafvelsyrefabriken.

Denna i sin början ganska anspråkslösa anläggning vann snart såväl genom sina fabrikat som genom den reella behandling, som kom kunderna till del, landtmännens förtroende och omsättningen ökades snabbt, så att det inom ett fåtal år blef nödigt att betydligt utvidga fabriken. Ett aktiebolag, »Skånska superfosfat- och Svafvelsyrefabriksaktiebolaget», bildades med hr P. som verkställande direktör, och detta har arbetat så framgångsfullt, att då bolaget för ett par år sedan med mycken högtidlighet firade sitt 25-årsjubileum, var årsomsättningen 55 gånger så stor, som under bolagets första arbetsår. Till

denna storartade affär, som sysselsätter bortåt 400 arbetare, hvars omsättning år 1899 — jubileumsåret — öfversteg $3\frac{1}{2}$ millioner kronor, och som enligt beslut i dessa dagar skall utvidgas genom en ny stor fabrik i Limhamn, ha sedan knutits flera andra betydande företag. Bl. a. har för bolagets räkning inköpts Sulitelma rikhaltiga svafvelkisgrufvor i Norge.

Vi hafva något utförligt uppehållit oss vid detta konsul Perssons första större företag, dels emedan det varit i sitt slag banbrytande i vårt land och dels emedan det utgör en god mätare på sin ledares stora och mångsidiga begåfning som affärsman. »Fosfaten», som fabriken i vanligt tal benämnes, har ej nått sin nuvarande ståndpunkt endast eller ens hufvudsakligast till följd af gynnsamma konjunkturer utan dess framgång är resultatet af ett planmässigt och oförtrutet arbete, en samvetsgrann och insiktsfull affärsledning.

Bland andra större företag i södra Sverige, hvilka i särskild grad hafva konsul Persson att tacka för sin tillkomst och utveckling, må här endast nämnas Skromberga stenkols- och lerindustriaktiebolag. I Norge har han bland andra grufföretag satt i gång Dunderlands järnmalmsfält, hvilket enligt sakkunniges utlåtande är det största hittills kända järnmalmsfält i världen. Detta stora och intressanta bergverk skall nu bearbetas af »The Edison Ore Milling Limited» med ett kapital af 27 millioner kr.

Det är emellertid ej blott inom affärs- och industrivärlden konsul Persson intar en framstående plats. Han är sedan åtskilliga år tillbaka ledamot af riksdagens första kammare samt af Malmöhus läns landsting, och inom stadens kommunala förvaltning innehar han åtskilliga förtroendeposter. Sålunda är han ordförande i drätselkammaren, af hvilken han varit ledamot under 35 år, samt v. ordförande i stadsfullmäktige, som han tillhört under 26 år. Såsom kommunalman har han icke blott arbetat för stadens materiella förkofran utan äfven ifrat varmt för tillgodoseendet af de mera estetiska krafven.

Den stort anlagda terrasseringsplanen, hvilken fullt utförd bör blifva en prydnad för staden, och den likaledes i sin planläggning imponerande Öresundsparken, hafva i honom haft en af sina verksamaste målsmän. Vidare kan i detta sammanhang nämnas att konsul Persson är vice ordförande i hamndirektionen, handels- och sjöfartsnämnden, bankaktiebolaget Södra Sverige m. m. Till tysk konsul och nederländsk vice konsul utnämndes hr Persson 1894.

Konsul Persson, som förut innehade riddartecknen af Nordstjärneorden, Vasaorden och nederländska Oranje-Nassauorden, blef sistlidet år hedrad med kommandörstecknet af Vasaordens andra klass samt år 1900 med riddartecknet af S:t Olafsordens första klass.

DANSKA BILDER FÖR DAGEN.

Efter fotografier af Fredr. Riise, Köpenhamn.

En storartad minnesfest firades den 2 dennes i Köpenhamn, då aftäckningen ägde rum af professor Bindesbølls vackra monument, som rests i anledning af 101-års-dagen efter bombardementet på Köpenhamns redd. Monumentet, hvars skönhet, kraft och säregenhet mycket prisats, reser sig på flaggbastionen vid Langelinie. Det står fritt på en kulle och synes vida omkring mot en bakgrund af höga träd. Aftäckningsdagen var kullen täckt af gröna grangrenar och på denna bädd hvilade en samling gamla vapen och stridstrumpeter, hvilka bevarats sedan den minnesvärda dagen, då Nelson med sin flotta kastabomber öfver vudstaden. Afskådades af stormassor, trots det Vid 2-tiden kom härens hedersscherand med och klingande tonade honnörskronprinsparet, sessan Christian, och prinsessan. Då de kungliga tonerade orkesternternas sångden för tillfället högtidskantalet hölls af öfverpresidenten Oldenburg. Då täckelset föll dundrade kanonsalut från fortena och nationalsången spelades.

[PROF. BINDESBØLL,
Monumentets mastare.

de fräsande i den danska huf-täckningen å-ra människo-rägniga vädret. mo flottans och vakter uppmar-flygande fanor spel. Strax efter marschen, då prins och prin-prins Valdemar Marie anlände, tagit plats, in-stern och stu-förening sjöng komponerade ten. Högtids-

DET NYA MONUMENTET till minne af 2 April 1801.

Köpenhamn har i dagarne gästats af en af världs-prässens märkligaste personligheter, nämligen »New York Herald» namnkunnige korrespondent *Aubrey*

AUBREY STANHOPE, den världs-bekante ame-rikanske journalisten, nu i Köpenhamn med an-ledning af de dansk-västindiska barnes försäljning.

Stanhope, af hvilken vi här meddela ett porträtt. S. är född i Irland, hvarifrån han ung och fattig utvandrade till Amerika, där han efter flera motgångar lyckades få anställning i »New York Herald». Här arbetade han i 5 år och lyckades svinga sig upp till en le-dande ställning som politisk intervieware Sedan 13 år har han varit sin tidnings korrespondent i Pa-ris.

* * *
Kapten Walter Christmas, hvars uppträdande vid försäljningen af de dansk-västindiska barna till Förenta staterna nyligen af-slöjats i den danska prässen, är en af-skedad dansk ma-rinöficer. Genom sitt uppträdande i denna sak synes han ha gjort sitt land en ganska tvif-velaktig tjänst.

KAPTEN WALTER CHRISTMAS.

CORRIDA DE TOROS.

EN SPANSK TJURFÄKTNING SKILDRAD AF EN SVENSK ÅSKÅDARE.

Korrespondens till HVAR 8 DAG jämte originalfotografier.

Efter fotografi.

EN SPANSK TJURFÄKTNING: En »PICADOR» angripes af den rasande tjuren.

»Sol y sombra, sol y sombra, caballero!» Sol och skugga! Af detta rop, hvarmed biljettmånglarna utbjuda sina sol- och skuggplatser — hvilka senare äro dubbelt så dyra som de förra — förföljes man sedan tidigt på morgonen, ty idag skola spanjorerna blifva i tillfälle att njuta utaf sitt största nöje, en »corrida», en tjurfäktning.

Klockan half 5 skall skådespelet börja, men redan klockan 2 strömmar folk ut till Plaza de toros, cirkusen, gående, åkande, ridande, alla ifriga att komma fram till en bra plats.

Utanför cirkusen är ett sådant väsen att man blir alldeles yr i hufvudet. Efter mycket knuffande och armbågande lyckas man slutligen komma in genom porten, och det är i sanning en liflig, färgrik tafla, som den fullsatta amfiteatern erbjuder. Hvarthän man ser, blomsterprydda senoras i lysande granna toaletter, hufvudet betäckt af den eleganta mantillan och behagfullt lekande med solfjädern. På allas ansikten läses endast glädje öfver den förestående njutningen.

Byggd efter mönster af de romerska amfiteatrarna, rymmer en tjurfäktningcirkus omkring

15- å 20,000 åskådare. Rundt omkring den stora arenan går ett trästaket, bakom hvilket en smal gång skiljer cirkusens nedersta platser från arenan. In i denna gång rädda sig tjurfäktarna med ett vigt hopp, ifall den uppretade tjuren är dem i hälarne. Det händer ej så sällan att tjuren bryter ned stängslet och söker komma in bland åskådarna.

Bakom denna gång höja sig terrassformigt sittplatserna af sten, och ofvanför dem är en två rader hög träbyggnad uppförd, i hvilken logerna befinna sig. I öfversta raden, midt emot porten, genom hvilken tjuren insläppes i arenan, befinna sig presidentens loge och därunder en paviljong för musiken. Presidentsysslan vid hvarje tjurfäktning förrättas turvis af en af stadsfullmäktige.

Men nu börjar folket att blifva otåligt. Det kan ej invänta ögonblicket, då den första tjuren störtar in på arenan. I dag skola ej mindre än 6 tjurar släppa till lifvet.

På slaget $\frac{1}{25}$ öppnas porten midt emot presidentflogen, och i full karriär komma två i medeltida dräkter klädda härolder inridande. De parera

sina gångare framför presidentens loge, hvilken de hälsa genom att aftaga sina plymagerade hattar. Därpå göra de en rund kring arenan, hvarpå den ene stiger utaf hästen för att af presidenten mottaga nyckeln till tjurstallet, hvilken denne kastar ned. Uppfångar mannen nyckeln i sin hatt, får han 25 pesetas i belöning.

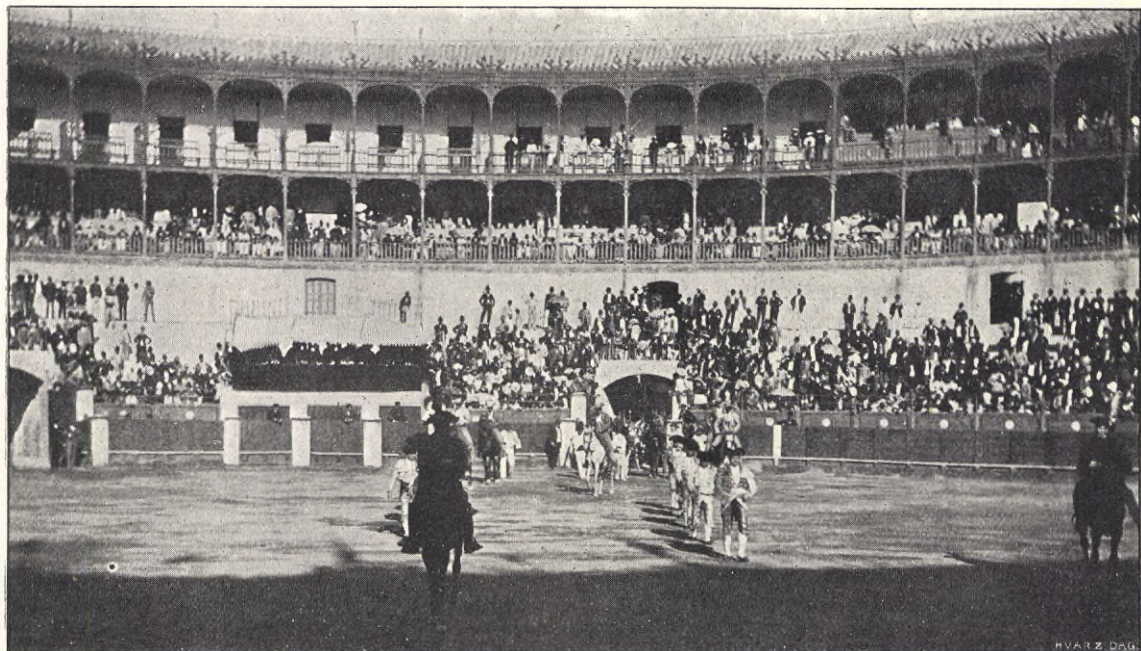
Därefter rida de båda härolderna ut igen, nu för att införa den glänsande »cuadrillan». Denna består af alla deltagare i tjuvfäktingen och inkommer i följande ordning. Straxt bakom härolderna »los Espadas» eller matadorerna, vanligen två eller tre, hvilka det åligger att gifva tjuren dödsstöten. Dessa äro liksom de tätt efter dem följande »banderilleros» iklädda färgpräktiga, af guld och silfver blixtrande dräkter. »Banderilleros» uppgift är att med röda dukar reta tjuren och sedermera »sätta banderillas», d. v. s. sticka de med en hulling försedda, meterlånga käpparne, omvirade med kulört papper, i tjurens nacke. Efter dem följa »picadores», till häst, med långa spjut. Med dessa stickes tjuren, för att han af smärtan skall blifva ännu vildare. Slutligen komma »monos sabios» (de kloka aporna), i eldröda skjortor klädda cirkusbetjante, införande trespann af mulåsnor, hvilka skola släpa ut häst- och tjurkadavren.

Hela denna lysande skara tågar fram till presidentlogen och gör sin reverence, hvarpå matadorer, banderilleros och picadores fördela sig i cirkusen, inväntande den första tjuren.

Folket sitter i andlös spänning, med blicken riktad på porten, genom hvilken tjuren skall komma in. Plötsligt uppslås porten på vid gafvel, och in rusar en väldig tjur, mottagen af åskådarna med det mest infernaliska väsen. Bländad af ljuset och den brokiga församlingen tvärstannar det väldiga djuret midt i arenan, blickande omkring sig med vildt rullande ögon. Dock blott för ett par sekunder! Uppretad af det vilda skränet, har han knappt fått syn på banderilleros, hvilka vifta åt honom med sina röda skynken, förrän han störtar sig åt det hållet. Karlarna låta djuret komma alldeles inpå sig, springa så vigt åt sidan, och tjuren borrar rasande sina horn i den röda duken. När detta spel pågått en stund, vidtager picadorernes uppgift. På sina med förbundna ögon rundt omkring i arenan posterade hästar sitta de med lansen i handen, färdiga att, så snart tjuren af banderilleros lockats i närheten utaf någon af dem, sticka honom.

Blödande och rasande störtar sig tjuren på sin fiende och borrar sina horn i hästens sida, en, två gånger, kastande honom i luften.

Picadoren har under tiden fallit af hästen och drages snabbt undan af »monos sabios», ty röra sig själf kan han knappt, då han under sin läderdräkt är iförd en tung järnrustning. Det händer naturligtvis ofta, att picadoren äfven får sätta lifvet till eller blir farligt sårad, hvilket senare fall inträffade vid den här omskrifna tjuvfäktingen, i det mannen kom emellan hästen och barriären och af tju-

Efter fotograf.

HVAR 8 DAG.

EN SPANSK TJURFÄKTING: När »CUADRILLAN» införes å arenan af härolder.

ren så svårt kländes, att han sanslös måste bäras ut. Sådant verkar dock ej i ringaste mån störande på publikens nöje. De hästar, som ej genast dödas, ryckas upp på benen igen och med efter marken släpande inälvor bestigas de af picadoren på nytt och drifvas med hugg och slag ånyo framför tjurens horn. Detta är »corridans» råaste moment, och man måste vara spanjor för att i sådana ögonblick nästan tjuta af glädje och klappa i händerna.

När så ett tillräckligt antal hästar offerats och tjuren blifvit mera blodtörstig, men på samma gång också trött efter kampen, träda banderilleros i aktion. De slaktade hästarne ligga rundt omkring på arenan, tjuren står där flämtande och blödande, men ännu icke besegrad. En tjurfäktare framträder nu med en »banderilla» i hvardera handen; tjuren störta sig på sin nye fiende, denne låter honom komma sig nästan inpå lifvet och sätter så sina två spjut i nacken på djuret, snabbt kastande sig åt sidan. Tjuren skjuter förbi, förgäfves sökande att skaka utaf sig de i hans kropp dinglande tingestarne. På detta vis fortgår det en stund, tills äntligen sista akten i dramat utspelas — det pinade djurets dödande.

»L'Espada» träder nu fram, går bort till presidentlogen, och håller med hatten i hand ett tal,

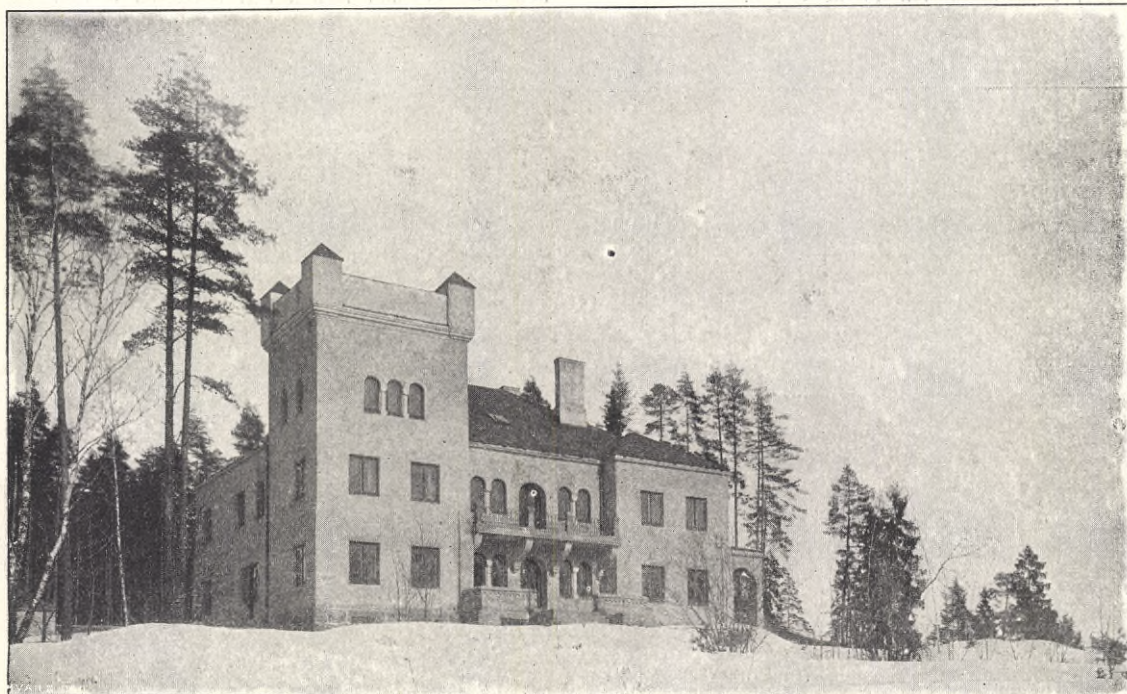
hvarmed tjuren tillägnas presidenten eller någon annan framstående person. Därpå fattar han sitt svärd, går fram mot tjuren och söker att komma framför sitt offer. Tjuren är nu utmattad, men samlar sina återstående krafter till den sista striden. Dock, innan den hinner att störta sig på matadoren utdelar denne ett väl riktadt styng i djurets nacke. Dess krafter äro slut; långsamt sjunker den väldige kämpen ned på sina knän framför sin besegrare, för att straxt därefter genom en dolk mottaga nådestöten. »L'Espada» erhåller till belöning djurets högra öra och står där upprätt, stolt blickande omkring sig, under det folket, alldeles utom sig af jubel, skriker och väsnas och kastar hattar och mössor in på arenan, ja, de taga rockarne och stöflarne af sig, för att kasta ned dem, därigenom bevisande toreron sin ynnest! Den senare har fullt upp att göra med att kasta klädespersedlarne tillbaka till de respektive ägarne.

Mulåsnorna införas nu och släpa ut liken efter hästarne och tjuren, arenan vattnas och beströs med ny sand, och så fortgår corridan på samma sätt, tills alla sex tjurarne och ej mindre än 16 hästar satt lifvet till.

Först kl. $\frac{1}{2}7$ är det slut och folket lämnar förnöjdt platsen för det blodiga skådespelet.

PROFESSOR NANSENS NYA VILLA: "POLHÖIDEN".

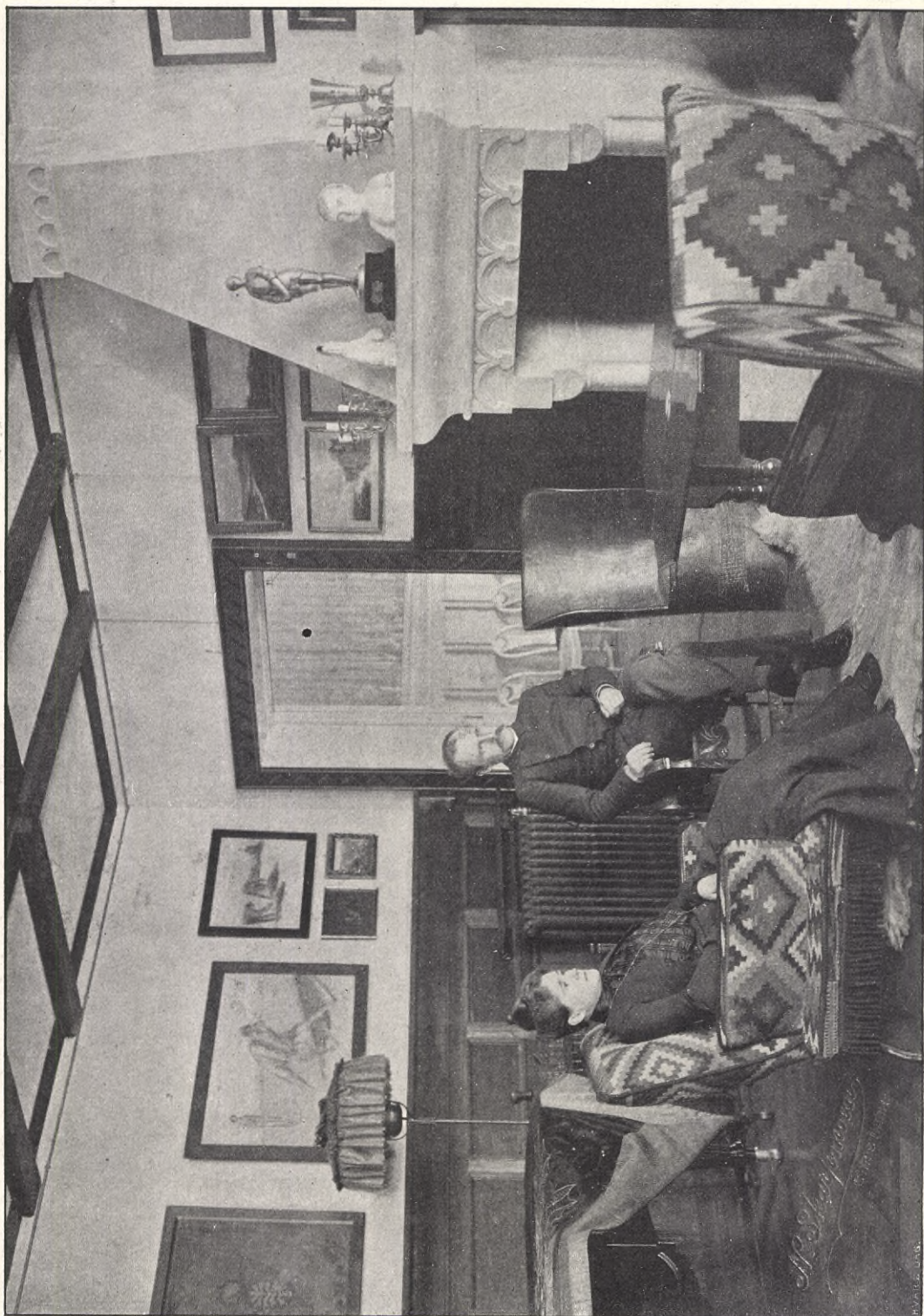
Fotografier för HVAR 8 DAG af N. Skarpmoen, Kristiania.

PROFESSOR NANSENS NYA VILLA: »POLHÖIDEN».

Professor Frithiof Nansen har i dagarne invigt sin nya charmanta villabostad, »Polhöiden», härligt belägen å Fornebo-landet vid Kristianiafjorden. HVAR 8 DAG är satt i tillfälle att meddela några bilder från det vackra hemmet, en af villans yttre och en af dagligstuen, där man finner den världsberömda polarresanden jämte sin unga maka. Denna senare är i liflig hägkomst från de konserter hon för några år sedan gaf i Stockholm och Göteborg, därvid hon dokumenterade sig som en framstående romanssångerska.

PROFESSOR FRITHIOF NANSEN JÄMTE FRU I DEN NYA VILLAN »POLHÖIDEN».

Foto Skarpmoen, Kjøbenhavn

PRINS CARL MED PRINSESSORNA MARGARETHA OCH MÄRTHA.
EFTER PORTRÄTT, I DESSA DAGAR TAGET AF ATELIER FLORMAN, STOCKHOLM

DET SENASTE PORTRÄTTET, TILLSTÄLLDT HVAR 8 DAG AF PRINS CARL.

JAKTUTSTÄLLNINGEN I STOCKHOLM.

Fotografier speciellt för HVAR 8 DAG af Axel Lindahls fotografi-affär, Stockholm.

»JÄGARHYDDAN», där utställningen äger rum.

KONUNGEN OCH KRONPRINSEN jän te uppvaktning
besöfva sig till ut-ställningen.

En jaktutställning har ägt rum i Stockholm och äfven varit talrikt besökt. Lokalen för den

smakfulla, af Svenska jägarförbundet ordnade ex-
positionen, har naturligtvis varit Jägerhyddan å

JAKTUTSTÄLLNINGEN: Interiör.

Djurgården, denna lilla pittoreska byggnad, som uppfördes till Stockholmsutställningen 1897 och då rymde jaktutställningen, men sedan under somrarna tjänat till lokal för restaurantrörelse.

Den nu därstädes hållna utställningen har varit indelad i fyra klasser:

A) hornuppsatser af älg, kron- och dofhjort samt rådjur, fällda inom landet under de sista fem åren; B) skinn af rofdjur, fällda inom landet under de senaste fem åren; C) fällor och andra fångstredskap af svensk tillverkning, för rofdjur; och slutligen D) andra, jaktens område berörande, från in- eller utlandet härstammande föremål af intresse, eller tjänande till prydnad för utställningen.

Hornutställningen har varit mycket uppmärksammas af herrar kännare, i det att man af hornens beskaffenhet kunnat sluta sig till jaktvärden, och har det varit tydligt, att denna under de senare åren gått betydligt framåt. Ja, en entusiast har till och med i tryck velat göra troligt, att de utställda hornuppsatserna skulle ha icke blott ett zoologiskt, utan rent af ett kulturhistoriskt värde!

Inom afdelningen D. påträffades många kuriositeter och föremål med ett visst affektationsvärde, t. ex. en del samlingar från 1899 års polar-expedition. Utanför på verandan exponerades gillerredskap och andra apparater. Bland utställarne och pristagarne märktes kronprinsen, hvilken, som bekant, är icke endast en ifrig, utan äfven en skicklig ägare.

JAKTUTSTÄLLNINGEN: Interiör.

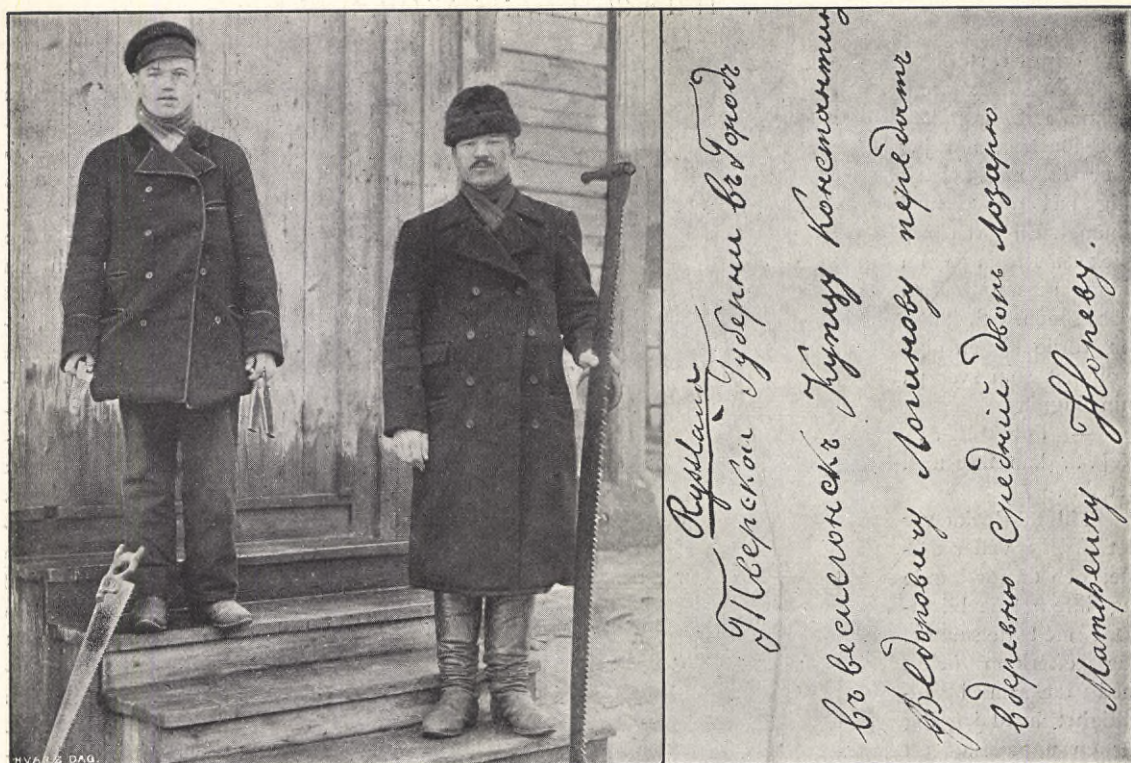

KRONPRINSEN OCH PRINS CARL besöka utställningen.

RYSKA SÅGFILARE.

Efter fotografier tagna i Gräsmark i dessa dagar af fotograf A. Aurelius därstädes.

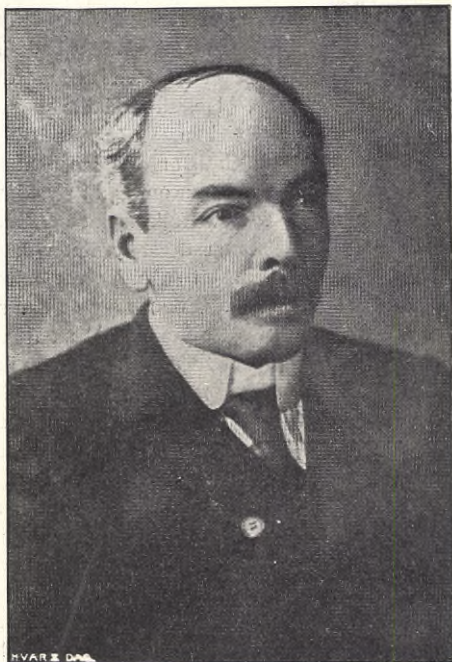

Рыскае
 Плескскі Губернскі Вогород
 Со Веселовскі Губнскі Кончанскі
 Плескскі Аорскі нрэдани
 Вднрскі Средині Дорскі Аорскі
 Мамскі Плескскі.

RYSKA SÅGFILARE: De fotografierade äro tvänne bröder Noreff, bondsöner från Nowgorod. Som prof å deras skrifkunnighet meddelas ofvan en repro uktion af den hemortsadress de nedtecknade.

DOKTOR JAMESON.

Denne man, hvilkens namn så ofta förekommit i under- rättelserna från kriget i Sydafrika — nu senast i sammanhang med Cecil Rhodes' död — är son till en skotsk tidningsman och ägnade sig först åt läkareyrket, hvori han i Glasgow redan förvärfvat sig stor praktik, då han i början af 1870-talet beslöt att resa till diamantfälten i Transvaal. Här fick han snart en mycket inbringande läkarepraktik genom lycklig behandling af den därstädes förekommande svåra formen af malaria. Efter någon tid inträdde han i Chartered Companys tjänst, där han ådagalade en ovanlig administrativ duglighet och ställdes under Matabelekriget i spetsen för Mashonalandets förvaltning. Jameson stod i högt anseende i Kimberley och hans rykte som skicklig läkare sträckte sig vida utöfver diamantstadens gränser. Men utan betänkan- de lämnade han denna sin ställning och slöt sig till Rhodes. Det får väl anses som fullständigt bevisadt att han af denne öfvertalades till det sorgligt ryktbara fri- bryrtåget mot Transvaal. Som bekant slöt detta dum- dristiga företag med att Jameson blef tvur gen att kapitulera vid Krügersdorp nyårsdagen 1896. Af krigsrätt dömdes Jameson till döden. Men Krüger, som han två år förut lär ha kurerat för en farlig sjukdom, lät nåd gå för rätt och utlämnade Jameson till Kapkoloniens guvernör, sir Robinson.

DOKTOR JAMESON.

TVÅ BERÖMDA FREIBURGARE.

Korrespondens till HVAR 8 DAG jämte fotografier ställda till vår korrespondents disposition

(Forts. fr. n:r 27.)

II. HEINRICH HANSJAKOB.

Hög och ståtlig i sin sida talår af-tecknade sig gestalten mot fönstret, när jag efter ett något kärft Stig på! trädde in i rummet. En kort, skarp blick sköt fram på min ringa person bakom glasögonen, och kalotten rörde sig en obetydlig som svar på min bugning.

— Fotografi . . .
Nej . . . kan inte med det där.

Till all lycka var det styggt väder därute, och därför kunde jag inte gärna bli utkörd med detsamma. Jag efterkom också med tacksam beredvillighet hvad jag tog för en uppmaning att sitta ner. Så började förhöret, i hvilket jag, trots den journalistiska skepelse, hvilken jag för tillfället iklädt mig, nästan uteslutande hade att fullgöra svarandens åliggande. När jag med ett »Auf Wiedersehen» afskedades, hade jag hunnit absorbera rätt mycket af den trefna värme, som rummet utstrålade. Dessutom hade jag det åstundade porträttet på fickan.

Heinrich Hansjakob är domprost (Stadtpfarrer) i Freiburg i/B. och dessutom en af Tysklands populäraste och mest lästa folklifs- och karaktärsskildrare. Det är helst och oftast »minnen» han skrifver och han har också en ovanligt rik och skiftande erfarenhet att ösa ur. Född 1837 är han son till en bagare i Haslach och hade i denna lilla idylliska Schwarzwaldstad under uppväxtåren många originella och kräftfulla typer omkring sig, hvilka sedan upprepade gånger gått igen i hans böcker. Då hans stora begåfning alltmer trädde i dagen beslöts det att han skulle studera och han kom till Freiburg, till en början endast halft besluten att slå in på den prästerliga banan. Slutligen mognade dock hans målmedvetenhet, och han kunde skrifva hem till sin mor, att nu hade han kommit öfverens med sig själf att låta prästviga sig. — I slutet på 60-talet, under den stora skolstridens och kulturkampens dagar, då staten ville frantaga den

HEINRICH HANSJAKOB.

katolska kyrkan dess envælde öfver skolan och uppställde sin fordran på att prästerna skulle aflägga äfven en för staten giltig examen, kämpade den unge pastorn på sin kyrkas sida. Sägna hvad man vill om de åsikter han förfäktade, den frimodighet, med hvilken han sade sin mening, måste äfven hans motståndare skänka sitt erkännande. Han gick i sin ifver understundom så långt, att han ett par gånger med fästning fick försona sin »vanvördnad» mot staten och dess ämbetsmän. — Sedan den första stormen lagt sig, togs emellertid Hansjakob åter till nåder och utnämndes till kyrkoherde i Hagnau vid Bodensjön. En tid representerade han sitt valdistrikt härnere i Badens landtdag. Från 1884 är han domprost i

Freiburg, där han är en af dem som »göra» staden. Freiburg vore inte längre riktigt Freiburg, om man icke då och då finge se Hansjakobs resliga gestalt och väldiga hatt

Sin rika skatt af minnen har Hansjakob äfven ökat genom talrika resor, och i alla läger har han varit en iakttagare som få. Bäst känner han väl Schwarzwaldsfolket, ur hvars midt han ju framgått, och hvars utmärkande lynnesdrag till stor del äro hans egna. Sin vana att tala rent språk har han icke öfvergifvit, och man har många träffande och bitande infall att berätta om honom. En rättfram karaktär lyser äfven fram öfverallt ur hans böcker.

Utom sin rent skönlitterära verksamhet har han äfven idkat religiöst författarskap. Ett 40-tal arbeten ha redan sett dagen af hans hand, och det är att hoppas, att de krafter, hvilka han ännu i så rikt mått besitter, icke så snart skola öfvergifva honom. Ty Heinrich Hansjakob har nog ännu åtskilligt att berätta oss.

Till svenska finnes, så vidt jag vet, tills dato intet af hans arbeten öfversatt.

Pègué Ennes.

DE FINSKA SÅNGARBRÖDERNA "M. M." I STOCKHOLM.

Ögonblicksbilder för HVAR 8 DAG.

Foto. C. Olsson, Sthlm.

ANKOMSTEN: Sångarna uppstämna »Jag vet ett land», anförda af Carl v. Knorring (×).

Under några dagar har Stockholm varit gästadt af den berömda finska sångkören »M. M.» under anförande af byråchefen Carl v. Knorring. Vid de konserter kören gifvit har åhörarnes entusiasm varit rent af stormande. Bilden nedan från afresan,

den 3 april, är nog så betecknande — hela Stockholm vill tacka och visa broderliga känslor för vännerna från Finland. I vårt 51 häfte af II årg. återgäfvos vi ett portätt af kören och dess i Stockholm utomordentligt populära anförare.

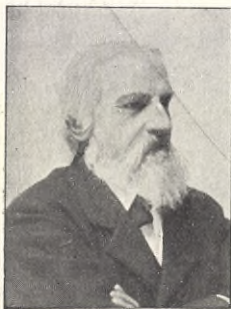

Foto. Ländahls fot.-aff., Sthlm.

AFRESAN: Hela Stockholm säger »tack — farväl — välkomna åter!»

VECKANS: PORTRÄTT:

J. H. KRAMER.

75 år fyllde den 30 mars schweiziske konsulin i Stockholm, licenciés-lettres hr *Jules-Henri Kramer*. Den förordnadsvärd äldringen är allt fortfarande vid god vigör och intresserad af alla dagens frågor.

J. H. SÖRMÁN.

65 år fyllde den 1 april i Stockholm grosshandlaren *Johan Henrik Sörmán* innehafvaren af den bekanta firman hvilken senare samma dag restätt i 70 år, och J. H. S. började på dagen för jämt temtio år sedan i affären. S. hyllades på födselsdagen af en stor vänskrets.

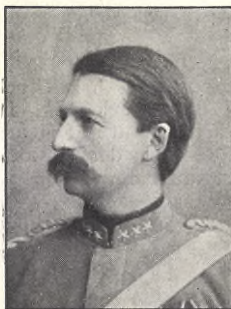
G. A. LÖWENHJELM.

60 år fyllde nyligen öfversten och chefen för Norrlands dragonregemente, kammarherre *Gustaf Adolf Löwenhjelm*, på födselsdagen uppvärdad af vänner vid och utom regementet.

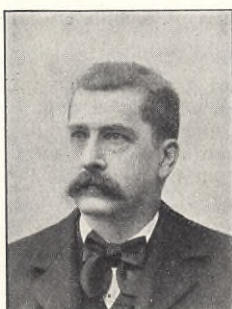
E. SALLBERG.

60 år fyllde den 29 mars öfverstelöjtnanten i forliffkårens regemente *Elis Sallberg*, hvilken kände militär och kommunalman på födselsdagen mottog lyckönskningar från många håll.

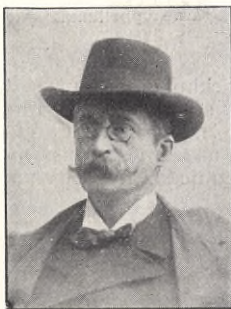
A. RIDDERSTOLPE.

60 år fyllde den 28 mars ryttmästaren vid Lifgardet till höst, majoren i armén friherre *A. Ridderstolpe*, hvilken på födselsdagen hyllades af vänner och bekanta.

H. TH. HOLMGREN.

Den 31 mars fyllde intendenten i öfverintendentsämbetet, den kände arkitekten *Herman Theodor Holmgren* 60 år och hyllades härvid hjärtligt från när och fjärran.

A. ROOS.

60 år fyllde den 28 mars regissören vid Dramatiska teatern, hr *Axel Roos*, en allmänt värd, rad och omtyckt person, som på födselsdagen erhöi talrika lyckönskningar från vänner och bekanta.

M. N:SON ROSÉN.

55 år fyllde den 31 mars läroverksadjunkten och regementspastora, fl. kand *Mans N:son Rosén*, i Helsingborg. Talrika voro delyckönskningar som ingingo under dagens lopp.

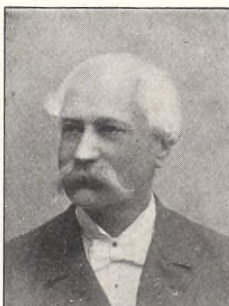
H. HILDEBRAND.

Den 5 d:s fyllde Rikstantikvarlen *Hans Hildebrand* 60 år. Den högtidsburna nylning som tillströmmade under hederdagen gällde såväl den främsta nde ve enskapsmannen, den nitiske vårdaren af svenska minnen, som ock den utomordentligt populäre vänfaste mannen. Hetsidesportr. och biogr. i H. 8 D. n:o 35, II årg.

A. JACOBSON.

85 år fyllde den 20 mars fröken *Augusta Jacobson* i Stockholm hvilken är känd för sin omfittande välgörenhet. Fröken J. hyllades på födselsdagen på många sätt. Den vördnadsvärda gamla är fortfarande vid utmärkt hälsa.

L. GUSTAFSSON.

Postexpediören *Leonard Gustafsson* i Stockholm, som varit anställd vid centralpostkontoret i tidningsexpedition omkring 30 år och som snart kommer att lämna denna tjänst, var nyligen föremål för en byllning från kamraternas sida med anledning af det pliktrogna arbete, som G. utvecklat.

K. A. GUSTAFSON.

Den 13 mars fyllde kyrkoherden i Rogsta *Karl August Gustafson* 50 år. G. utnämndes till komminister i Hagby och Ramsta församling 1881, samt till kyrkoherde i Rogsta—Ilso 1897.

GALLERI

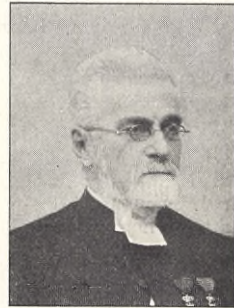
G. ADLERSPARRE. †

H. TOTTIE. †

G. KRAFFT. †

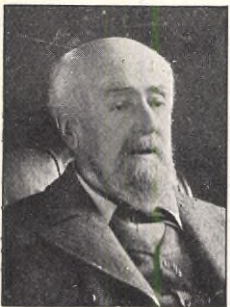
C. E. E. STOLPE. †

Den 28 mars afled i Stockholm f. d. öfversten *Georg Adlersparre*, nära 93 år gammal. S., som 1851 blef major och chef för Jämtlands fältjägar-kår, 1859 öfverstelöjtnant och 1868 öfverste i armén. tog 1875 afsked ur krigstjänsten. Han söjles närmast af maka och barn.

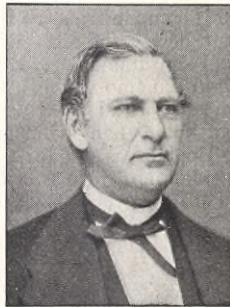
Den 30 mars afled i hufvudstaden förre t. r. generalkonsuln i London *Henry Tottie*, hvilken under de senaste tio åren varit generalagent och syssloman för det engelska brandförsäkringsaktiebolaget Commercial Union. T. söjles närmast af maka och barn.

Den 2 april afled i Göteborg f. konsuln *Gustaf Krafft* i den höga åldern af 96 år. K., som var född i Prag kom till Göteborg 1827 där han i yngre dagar lifligt tagit del af stadens a. gelägenheter. Stor vän af konsten, teatern och musiken, efterlämnar han minnet af en fin och älskvärd personlighet.

Kongl. Hofred'kanten, Regementspår-torn vid Kongl. Skarab. Reg., kyrkoherden i Norra Ving *Carl Ephraim Eusebius Stolpe* afled den 27 mars 79 år gammal. S. prästvigdes 1850 och 1877 blef kyrkoherde. Han söjles närmast af son.

CH. DICKSON. †

L. F. SKOGBERG. †

C. W. ROIKJER. †

S. O. LYRHOLM. †

Den 1 april afled i hufvudstaden doktor *Charles Dickson*, 84 år gammal. I HVAR 8 DAGS häfte no 19 af III årg. återfinnes ett större senaste porträtt nämte lefnadsteckning af den bemäkte mannen.

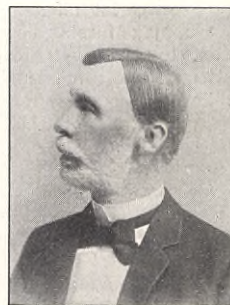
Grosshandlaren *Lars Fromhold Skogberg* afled i hufvudstaden den 12 mars efter en längre tids sjukdom i en ålder af 83 år. Han var född i Stockholm samt söjles närmast af maka och barn.

Den 31 mars afled i Malmö hof-fotografen *Carl Wilhelm Roikjer*, 60 år gammal. R. var född i Köpenhamn, samt öfverflyttade 1870 till Sverige. År 1888 ut ämnad s han till kongl. hof-fotograf Den anspråklöse och hjärtgode mannen skall länge minnas af en talrik vänkrets.

Den 19 mars afled i Göteborg grosshandlaren *Sten Otto Lyrholm*, 68 år gammal. Styrelseledamot i Bibelsällskapet samt i Folkskolestyrelsen var L. intresserad i en del industriella företag af betydelse.

E. GRAFSTRÖM. †

CH. E. T. PALMÉN. †

J. NORRBY. †

S. ACHARIUS. †

Revisorn vid Holmsunds aktiebolag, en älske vice konsuln i Umeå, *Ernst Grafström*, afled den 16 mars, 51 år gammal. Han var son till den bekante skalden, prosten dr A. Grafström, och söjles närmast af maka och barn samt dessutom af en talrik vänkrets.

Den 26 mars afled i Borås fabriören *Charles Emil Teodor Palmén*, född 1841. Han anlade Borås snickeri-fabrik, hvilken han själf i många år skötte, men som för 5 år sedan öfverlämnades till ett aktiebolag. P., som var mycket musikalisk, söjles af många.

I den höga åldern af 80 år afled den 22 mars professorskan *Jane Norrby* född Miller i Uppsala. Professo skan N., som gjort rika insatser i det svenska kulturlifvet, söjles, förutom af en stor vänkrets af sin make, professor Carl Norrby i Uppsala.

Den 27 mars afled i Stockholm bankkassören *Sör-n Acharius* i en ålder af 44 år. A. var sedan 1875 i Stockholms handelsbanks tjänst. Den duglige mannen söjles af många.

»Jag är dödligt förälskad, vet du», sade mr Cyril Bastwick en dag till sin nye vän Arthur Selton, som hade hört samma historia ett par gånger, ehuru de varit bekanta endast en månads tid.

»Hvem är hon, Bastwick», sade denne. »Det var vänligt af dig att öppna ditt hjärta för mig.»

»Jag gjorde det i en viss afsikt», svarade Bastwick. »Flickans namn är Muriel Hopkins.»

»Den amerikanska arftagerskan! Vet du att hennes far är millionär?»

»Till min sorg har jag erfarit det, och att Ebenezer J. Hopkins fört sin dotter till England i hopp om att få henne bortgift med en ädling.»

»Då äro dina utsikter ej mycket ljusa, min vän.»
»Det är det som oroat mig på sistone. Därför har jag uppgjort en plan.»

»Hvad tänker du då taga dig till?»

»Om det blott finnes en lord, jag kunde presentera för dem, skulle saken vara lätt arrangerad. I annat fall får jag försöka få tag i någon som vill hjälpa mig med att uppträda som sådan.»

»Uppträda? Hvad menar du?»

»Jo, hvad skulle du tycka om att spela lord några veckor, Selton?»

För ett ögonblick satt Selton stum af förvåning.

»Det blir ett svårt uppdrag», sade han slutligen.

»Dessutom vet jag inte om jag passar att uppträda som lord, eller hvad tror du?» tillade han leende.

»Jo, bevars, du behöfver bara spela dumdrygg, och vi skola lyckas», sade Bastwick. »Jag tror du skulle passa bäst som lord Dundreary.»

»Det kanske icke blir så svårt», mumlade Selton. »Jag kan lätt taga efter lord Dundrearys uppförande, alldenstund jag är hans privatsekreterare.»

»Det är väl ingen fara, att han kommer igen så snart», sade Bastwick litet orolig.

»Nej, han vistas utomlands för närvarande.»

Detta samtal ägde rum å verandan till ett större hotell vid en af de många fashionabla badorterna vid Englands sydkust. Ilär hade Cyril Bastwick, en ung läkare, lärt känna Selton, hvilken, som ofvan antydts, var privatsekreterare hos den skottske ädlingen lord Dundreary af Ullinborough.

De blefvo snart i tillfälle börja sin komedi, ty några minuter senare mötte de mr Hopkins och hans dotter. Cyril Bastwick hade nu beräknat att ställa sig in hos millionären, som efter bekantskapen med lorden, skulle få afsmak för dennes drygheit och dottern dela faderns antipati för lorden.

Ett leende af tillfredsställelse för öfver Ebenezer J. Hopkins anlete, då Bastwick en stund senare presenterade sin vän för honom.

»Förtjust att göra eder bekantskap, lord Ullinborough», sade millionären.

Selton anlade ett sätt, så onaturligt stelt som möjligt och svarade höjdraget:

»Var viss om, att nöjet är ömsesidigt.»

Det blef snart tydligt, att miss Hopkins äfven var förtjust öfver bekantskapen med en adelsman.

»De komma nog att bli efterhängsna, det är klart», mumlade Bastwick för sig själf. »Nu beror det på, om Selton lyckas ingifva dem afsmak för sig och sitt stånd.»

Bastwick trodde nog att Selton gjorde sitt bästa dagen, ty han föreföll ytterst trög och dum. Bastwick skrattade och vid deras promenader sällskapade han med den vördnadsvärde Ebenezer, under det Selton och miss Hopkins kommo efter.

Men nu inträffade det märkliga, att så fort Bastwick vände ryggen till, föll Selton ur sin roll. Han fann miss Hopkins förtjusande och var ogranmlaga nog mot Bastwick, att säga henne det.

Då de blifvit ensamma, frågade miss Hopkins sin far, hvad han tyckte om lorden.

»Han är den omöjligaste människa, jag någonsin kommit i beröring med», sade millionären.

Muriel suckade och svarade, att han föreföll henne ytterst oförklarlig. På tu man hand med henne var han ytterst älskvärd och förekommande, men i de andras sällskap helt annorlunda, hvarför hon förmodade, att det låg någonting under denna komedi.

Bastwick å sin sida berömde Selton för hans förträffliga sätt att sköta sin sak. På några veckor hoppades han vinna sitt mål.

Under en hel månad voro dessa fyra vänner tillsammans å utflykter och lustresor i trakten, men vanligtvis behöll Selton miss Hopkins för sin del och Bastwick fick hålla tillgodo med fadern.

»Vi ämna resa till Monte Carlo innan vi återvända till Amerika», sade Muriel en dag till Selton.

»Jag har också ämnat mig dit», svarade denne.

»Kanske vi träffas där?» framkastade hon blygt.

»Troligen», svarade Selton. »Men innan vi skiljas har jag något särskildt att meddela eder. Jag har natt och dag tänkt på eder — och nu känner jag det som om jag ej kunde lefva förutan eder. Vagar jag hoppas, att ni har något intresse för mig?»

Miss Hopkins rodnade och stirrade på sanden.

»Ja, visst — visst får ni hoppas det», svarade hon stammande, och nästa ögonblick hade Selton slutit henne till sitt bröst.

I detsamma blefvo de afbrutna, ty Bastwick och fadern kommo fram bakom en klippa. Den förre, som sett hvad som försiggick, blef blek af vrede, men innan han hann säga något, tilltalade Selton mr Hopkins, sägande:

»Jag har just frågat er dotter, om hon vill bli min hustru, och ni kan ej tro huru lycklig hon gjort mig, som gaf sitt samtycke därtill.»

»Ja, ni kan vara förvissad därom, lord Ullinborough», sade Hopkins älskvärdt, men blef hastigt afbruten af Cyril.

»Tro ej ett ord af hvad den skurken säger, mr Hopkins!» skrek han. »Han är en bedragare, en svindlare. Han är ej mer lord Ullinborough än jag är det! Han är endast privatsekreterare hos lorden och spelar nu endast rollen af lord.»

Det intryck Bastwicks bestämda uppträdande gjorde på millionären försvann snart, då Selton steg fram och värdigt räckte handen till Bastwick.

»Jag har behandlat er illa, mr Bastwick», sade han, »men ni får förlåta mig.»

»Bedrägeriet måste upphöra nu», utropade Cyril.

»Ja, jag förstår, ögonblicket är inne», svarade Selton, tog fram ett visitkort ur fickan och räckte Bastwick. »Där står mitt verkliga namn», sade han. »Ni är den ende, som blifvit bedragen. Endast för att slippa från all etikett och lättare göra er bekantskap, inbillade jag er att jag var lordens privatsekreterare.»

»I sanning, lord Ullinborough», sade Ebenezer J. Hopkins en timma senare, »jag kan ej förstå, hvarför ni skulle lura mr Bastwick så. Jag antar, han är ursinnigt arg på er.»

»Det var endast en nyck af mig, mr Hopkins», svarade Ullinborough. »Ni kan ej tänka er, huru tröttsamt det är, att ständigt bära en titel. Kanhända en dag Muriel —»

Han kastade en blick på den unga amerikanskan. Hon såg helt allvarlig ut.

»Det gör mig verkligen ondt om mr Bastwick», sade hon.

»Var lugn», svarade Ullinborough; »jag är öfvertygad om, att det snart går öfver.»

Och det gjorde det.